

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা তোমালোকৰ অতিথি হৈ আহিছে সেয়েহে তোমালোকে আদৰ কৰিব লাগে, যেনেকৈ মৰমেৰে মাতিছা তেনেকৈ আদৰো কৰিব লাগে, নিৰাদৰ যাতে নহয়"

প্ৰশ্ন: কোনটো নিচা তোমালোক সন্তানসকলৰ সদায় উদ্ধৃত থাকিব লাগে? যদি নিচা উদ্ধৃত নাথাকে তেন্তে কি বুলি কোৱা হ'ব?

উত্তৰ: উচ্চতকৈও উচ্চ আচামী (ব্যক্তি) এই পতিত সৃষ্টিলৈ আমাৰ অতিথি হৈ আহিছে, এইটো নিচা সদায় উদ্ধৃত থাকিব লাগে। কিন্তু ক্ৰমানুসৰিহে এইটো নিচা বাঢ়ে। কোনোৱেতো পিতাৰ হৈও সংশয়বুদ্ধিৰ হৈ (পিতাৰ) হাত এৰি গুচি যায় তেতিয়া সেয়া তেওঁৰ দুৰ্ভাগ্য বুলি কোৱা হ'ব।

ওঁম শান্তি, ওঁম শান্তি, দুবাৰ ক'বলগীয়া হয়। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে এজন হ'ল বাবা, আনজন দাদা। দুয়োজন একেলগে নাই জানো। ভগৱানৰ কিমান উচ্চ মহিমাও কৰে কিন্তু শব্দ কিমান চিম্পুল (সাধাৰণ) – গড় ফাদাৰ। কেৱল ফাদাৰ বুলি কোৱা নহয়, গড় ফাদাৰ তেওঁ হ'ল উচ্চতকৈও উচ্চ। তেওঁৰ মহিমাও বহুত উচ্চ। তেওঁক মাতেও পতিত সৃষ্টিলৈ। স্বয়ং আহি কয় যে মোক পতিত সৃষ্টিলৈহে মাতে কিন্তু তেওঁ কেনেকৈ পতিত-পাৱন হয়, কেতিয়া আহে, এয়া কোনেও নাজানে। আধাকল্প সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ কাৰ ৰাজ্য আছিল, কেনেকৈ হৈছিল, কোনেও এয়া নাজানে। পতিত-পাৱন পিতা নিশ্চয় আহেও, তেওঁক কোনোবাই পতিত-পাৱন বুলি কয়, কোনোবাই লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা) বুলি কয়। আহানো কৰে যে স্বৰ্গলৈ লৈ ব'লা। তেওঁ সকলোতকৈ উচ্চৰো উচ্চ নহয় জানো। তেওঁক পতিত সৃষ্টিলৈ মাতে যে আহি আমাক ভাৰতবাসীক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাহি। তেওঁৰ পজিশ্বন (পদমৰ্যাদা) কিমান উচ্চ। তেওঁ হৈছে হাইয়েষ্ট অথ'ৰিটি (সৰ্বোচ্চ হৰ্তা-কৰ্তা)। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হয় তেতিয়া তেওঁক আহ্বান কৰে। নহ'লে এই ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা কোনে উদ্ধাৰ কৰিব? এই সকলোবোৰ কথা তোমালোক সন্তানসকলে শুনা সেয়েহে নিচাও উদ্ধৃত থাকিব লাগে। কিন্তু সিমান নিচা নাবাঢ়ে। মদৰ নিচা সকলোৰে লাগে, এইটোহে নালাগে। ইয়াত হৈছে ধাৰণাৰ কথা, ভাগ্যৰ কথা। গতিকে পিতা হৈছে বহুত ডাঙৰ আচামী। তোমালোকৰ মাজতো কিছুমানৰ পুৰা নিশ্চয় থাকে। নিশ্চয় যদি সকলোৰে হ'লহেঁতেন তেন্তে সংশয়ত আহি গুচি যায় কিয়? পিতাক পাহৰি যায়। পিতাৰ হৈ গ'লে তেতিয়া পিতাৰ প্ৰতি কোনো সংশয়বুদ্ধি থাকিব নোৱাৰে। কিন্তু এই পিতা হৈছে ৰণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ)। গায়নো আছে আশ্চৰ্যজনকভাৱে বাবাক জানে, বাবা বুলি কয়, জ্ঞান শুনে, আনক শুনায়, তথাপি মায়াই আকৌ সংশয়বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। পিতাই বুজায় - এই ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰসমূহত কোনো সাৰ নাই। পিতাই কয় - মোক কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো কাচিৎহে কোনোবা স্মৃতিত তিষ্ঠি থাকিব পাৰে। তোমালোকেও অনুভৱ কৰা যে সেই স্মৃতি স্থায়ী হৈ নাথাকে। আমি আত্মা বিন্দু হওঁ, বাবাও বিন্দু, তেওঁ আমাৰ পিতা, তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই। তেওঁ কয় - মই এইটো শৰীৰৰ আধাৰ লওঁ। মোৰ নাম শিৱ। মোৰ আত্মাৰ নাম কেতিয়াও সলনি নহয়। তোমালোকৰ শৰীৰৰ নাম সলনি হয়। শৰীৰৰহে নাম থাকে। বিবাহৰ পাচত নাম সলনি হৈ যায়। তেতিয়া সেইটো নাম দূচ (স্থায়ী) কৰি লয়। সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকে এইটো দূচ কৰি লোৱা যে আমি আত্মা হওঁ। এয়া পিতাইহে পৰিচয় দিছে যে যেতিয়াই অত্যাচাৰ আৰু গ্লানি হয় তেতিয়া মই আহোঁ। কোনো শব্দও ধৰি ৰখাৰ প্ৰয়োজন নাই। পিতাই স্বয়ং কয় - মোক পাথৰ শিলগুটি আদি সকলোতে আছোঁ বুলি কৈ কিমান গ্লানি কৰে, এয়াও নতুন কথা নহয়। কল্পই-কল্পই এনেকৈয়ে পতিত হয় আৰু গ্লানি কৰে, তেতিয়াহে মই আহোঁ। কল্পই-কল্পই মোৰ পাট (ভূমিকা) আছে। ইয়াত কোনো হেৰফেৰ হ'ব নোৱাৰে। ড্ৰামাত (নাটকত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে নহয় জানো। তোমালোকক কিছুমানে কয় যে কি (ভগৱান) কেৱল ভাৰতলৈহে আহে! কেৱল ভাৰতেই স্বৰ্গ হ'ব নেকি? হয়। এয়াতো অনাদি-অবিনাশী পাট হৈ নগ'ল জানো। পিতা কিমান উচ্চতকৈও উচ্চ। পতিতক পাৱন কৰোঁতা পিতাই কয় - মোক এই পতিত সৃষ্টিলৈকে মাতে। মইতো সদায় পাৱন। মোক পাৱন সৃষ্টিলৈ মাতিব নালাগে জানো! কিন্তু নামাতে, পাৱন সৃষ্টিলৈ মতাৰ কোনো প্ৰয়োজনেই নাই। পতিত সৃষ্টিলৈকেহে মাতে যে আহি পাৱন কৰি তোলা। মই কিমান ডাঙৰ অতিথি। আধাকল্পৰ পৰা মোক স্মৰণ কৰি আহিছা। ইয়াত যদি কোনোবা ডাঙৰ ব্যক্তিক মাতে, খুব বেছি এক-দুবছৰলৈহে মাতিব। অমুক এই বছৰ নাহিলে অহা বছৰ আহিব। এওঁকতো (বাবাক) আধাকল্পৰ পৰা বিচাৰি আছা। এওঁ অহাৰ পাটতো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এয়া কোনেও নাজানে। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা হয়। এফালেতো মনুষ্যই পিতাক মৰমেৰে মাতে, আনফালে মহিমাত কলংক লগাই দিয়ে। বাস্তৱিকতে এওঁ আটাইতকৈ ডাঙৰ গেষ্ট অফ অনাৰ (সন্মানীয় অতিথি) হয়, যাৰ মহিমাত কলংক লগাই দিছে, এনেকৈ কৈ দিয়ে যে তেওঁ পাথৰ শিলগুটি আদি সকলোতে আছে। কিমান হাইয়েষ্ট অথ'ৰিটি হয়, মাতেও বহুত আদৰেৰে, কিন্তু

একেবাৰেই অজ্ঞানী। মইহে আহি নিজৰ পৰিচয় দিওঁ যে মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। মোক গড় ফাদাৰ বুলি কয়। যেতিয়া সকলো ৰাৱণৰ হাতত বন্দী হৈ যায় তেতিয়াহে পিতা আহিবলগীয়া হয় কাৰণ সকলো হৈছে ভক্ত বা ব্ৰাইড্‌চ (কইনা) অৰ্থাৎ সীতা। পিতা হ'ল ব্ৰাইড্‌গ্ৰম (বৰ) অৰ্থাৎ ৰাম। এগৰাকী সীতাৰ কথা নহয়, সকলো সীতাক ৰাৱণৰ জেইলৰ পৰা মুক্ত কৰে। এয়া হ'ল বেহদৰ কথা। এইখন হৈছে পুৰণি পতিত সৃষ্টি। এইখন পুৰণি হোৱা আকৌ পুনৰাই নতুন হোৱা সেয়া একেবাৰে একুৰেট (সঠিক), এই শৰীৰ আদিতো কিছুমান সোনকালে পুৰণা হৈ যায়, কিছুমান বেছি সময় চলে। এয়া ড্ৰামাত একুৰেট (সঠিকভাৱে) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পুৰা পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ পাচত পুনৰাই মই আহিবলগীয়া হয়। মইহে আহি নিজ পৰিচয় দিওঁ আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাওঁ। কোনেও মোৰো পৰিচয় নাজানে আৰু ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ৰাম-সীতাৰো পৰিচয় নাজানে। ড্ৰামাত উচ্চতকৈও উচ্চ এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) এওঁলোকেই। হওতেতো মনুষ্যৰেই কথা। কোনো ৪-১০ ভূজাধাৰী মনুষ্য নাই। বিষ্ণুক ৪ (চাৰি) খন ভূজা কিয় দেখুৱায়? ৰাৱণৰ ১০টা মূৰ কি হয়? এয়া কোনেও নাজানে। পিতাহে আহি গোটেই ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ) আদি-মধ্য-অন্তৰ নলেজ্ (জ্ঞান) শুনায়। তেওঁ কয় - মই হৈছো আটাইতকৈ ডাঙৰ গেষ্ট (অতিথি), কিন্তু গুপ্ত। এয়াও কেৱল তোমালোকেহে জানা। কিন্তু জানিও আকৌ পাহৰি যোৱা। তেওঁক কিমান সন্মান জনাব লাগে, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্মাও নিৰাকাৰ, পৰমাত্মাও নিৰাকাৰ, ইয়াত ফটো (প্ৰতিচ্ছবি)ৰ কথা নাই। তোমালোকেতো আত্মা নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰিব লাগে। তোমালোকে সদায় অবিনাশী বস্তু চাব লাগে। তোমালোকে বিনাশী দেহক কিয় চোৱা! দেহী-অভিমानी হোৱা, ইয়াতেই মেহনত হয়। যিমনে স্মৃতিত থাকিবা সিমানে কৰ্মাতীত অৱস্থা লাভ কৰি উচ্চপদ প্ৰাপ্ত কৰিবা। পিতাই বহুত সহজ যোগ অৰ্থাৎ স্মৰণ কৰিবলৈ শিকায়। যোগতো অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। স্মৰণ শব্দটিহে যথোচিত। পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতে মেহনত হয়। কোনোবা বিৰলাইহে (অতি কম সংখ্যকেহে) সঁচা কয় যে মই ইমান সময় স্মৃতিত আছিলোঁ। স্মৰণ নকৰেই সেয়েহে ক'বলৈ লাজ পায়। এনেকৈ লিখে যে গোটেই দিনটোত এঘণ্টা স্মৃতিত থাকিলোঁ, তেন্তে লাজ লাগিব নালাগে জানো। এনেকুৱা পিতা যাক দিনে-ৰাতিয়ে স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু আমি মাত্ৰ এঘণ্টাহে স্মৰণ কৰোঁ! এই ক্ষেত্ৰত বহুত গুপ্ত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। পিতাক যিহেতু মাতে গতিকে দূৰৈৰ পৰা অহা গেষ্ট নহ'ল জানো। পিতাই কয় - মই নতুন সৃষ্টিৰ গেষ্ট নহওঁ। পুৰণি সৃষ্টিলৈহে আহোঁ। আহি নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰোঁ। এইখন হৈছে পুৰণি সৃষ্টি, এইটোও কোনেও যথার্থ ৰীতিৰে নাজানে। নতুন সৃষ্টিৰ আয়ুসৰ বিষয়েই নাজানে। পিতাই কয় - এই জ্ঞান মইহে আহি দিওঁ আকৌ ড্ৰামা অনুসৰি এই জ্ঞান লুপ্ত হৈ যায়। পুনৰাই কল্পৰ পাচত এই পাৰ্ট (ভূমিকা) ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। মোক আহ্বান কৰে, বছৰে-বছৰে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। যি হৈ যায় তেতিয়া তেওঁৰ বছৰে-বছৰে বাৰ্ষিকী (জয়ন্তী) পালন কৰে। শিৱবাবাৰো ১২ মাহৰ পাচত জয়ন্তী উদযাপন কৰে কিন্তু কেতিয়াৰ পৰা পালন কৰি আহিছে, এয়া কোনেও নাজানে। কেৱল কে দিয়ে যে লাখ-লাখ বছৰ হ'ল। কলিয়ুগৰ আয়ুসেই লাখ-লাখ বছৰ বুলি লিখি দিছে। পিতাই কয় - এয়া হৈছে ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। যথায়থ এই দেৱতাসকলৰ ভাৰতত ৰাজ্য আছিল নহয় জানো। সেয়েহে পিতাই কয় - মই ভাৰতৰ বহুত ডাঙৰ অতিথি, মোক আধাকল্পৰ পৰা বহুত নিমন্ত্ৰণ দি আহিছা। যেতিয়া বহুত দুখী হোৱা তেতিয়া কোৱা - হে পতিত-পাৱন আহা। মই পতিত সৃষ্টিলৈকে আহিছোঁ। ৰথতো (শৰীৰ) মোক লাগিব নহয় জানো। আত্মা হৈছে অকালমূৰ্ত, এয়া হৈছে আত্মাৰ আসন। পিতাও অকালমূৰ্ত, এই আসনত (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত) আহি বিৰাজমান হয়। এইবোৰ অতি ৰমণীয় কথা। আন কোনোবাই শুনিলে আচম্বিত হৈ যাব। এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, মোৰ মতত চলা। এনেকৈ বুজিবা যে শিৱবাবাই মত দিয়ে, শিৱবাবাই মূৰুলী শুনায়। এওঁ (ব্ৰহ্মাই) কয় - ময়ো তেওঁৰ মূৰুলী শূনি তোমালোকক শুনাম। শূনাওতাজনতো তেওঁ নহয় জানো। এওঁ এক নম্বৰ পূজা আকৌ এওঁৰেই এক নম্বৰ পূজাৰী হ'ল। এতিয়া এওঁ (ব্ৰহ্মা) পুৰুষাৰ্থী। সন্তানসকলে সদায় বুজিব লাগে - আমি শিৱবাবাৰ শ্ৰীমত পাইছোঁ। যদি কোনো ওলোটো কথাও হয় তেন্তে তেওঁ চিধা কৰি দিব। এইটো অটুট নিশ্চয় থাকিলে তেন্তে তাৰ বাবে শিৱবাবা ৰেচ'প'নচিব'ল (দ্বায়বদ্ধ, জবাবদিহি)। এয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বিঘ্ন (বাধা-বিঘিনি)তো আহিবই, বহুত কঠিন কঠিন বিঘ্ন আহে। নিজৰ সন্তানসকলো বিঘ্ন হৈ দেখা দিয়ে। গতিকে সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই বুজায়, তেতিয়া স্মৃতিত থাকিব। কোনো কোনো সন্তানে ভাবে যে এই ব্ৰহ্মা বাবাই মত দিয়ে, কিন্তু নহয়। শিৱবাবাহে ৰেচ'প'নচিব'ল। কিন্তু দেহ-অভিমান থাকিলে তেতিয়া ঘনে-ঘনে তেওঁকহে চাই থাকে। শিৱবাবা কিমান ডাঙৰ অতিথি তথাপি ৰেলৱে কৰ্মচাৰী আদিয়ে নাজানে, নিৰাকাৰক কেনেকৈ চিনিব বা বুজিব। তেওঁৰতো বেমাৰ হ'ব নোৱাৰে। গতিকে বেমাৰ আদিৰ যি কাৰণ সেয়া এওঁৰে বুলি কয়। তেওঁলোকে কি জানে এওঁৰ ভিতৰত (ব্ৰহ্মাৰ) কোন আছে? তোমালোক সন্তানসকলেও ক্ৰমানুসৰি জানা। তেওঁ সকলো আত্মাৰ পিতা, এওঁ আকৌ প্ৰজাপিতা মনুষ্যৰ পিতা। তেন্তে এই দুয়োজন (বাপদাদা) কিমান ডাঙৰ অতিথি হৈ গ'ল।

পিতাই কয় - যি হয় সেয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, ময়ো ড্ৰামাৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছোঁ। নিৰ্ধাৰিত থিনিৰ বাহিৰে একোৱেই কৰিব নোৱাৰোঁ। মায়াও অতি প্ৰবল। ৰাম আৰু ৰাৱণ দুয়োজনৰে ভূমিকা আছে। ড্ৰামাত ৰাৱণ চৈতন্য হোৱা

হ'লে ক'লেহেঁতেন - ময়ো ড্ৰামা অনুসৰি আহোঁ। এয়া দুখ আৰু সুখৰ খেল। সুখ থাকে নতুন সৃষ্টিত, দুখ থাকে পুৰণি সৃষ্টিত। নতুন সৃষ্টিত কম সংখ্যক মনুষ্য, পুৰণি সৃষ্টিত কিমান অনেক মনুষ্য থাকে। পতিত-পাৱন পিতাকেই মাতে যে আহি পাৱন সৃষ্টি গঢ়ি তোলা কিয়নো পাৱন সৃষ্টিত বহুত সুখ আছিল সেইবাবেহে কল্পই-কল্পই মাতে। পিতাই সকলোকে সুখ দি যায়। এতিয়া পুনৰাই পাৰ্ট ৰিপিট হৈছে। সৃষ্টিকেতিয়াও নিঃশেষ হৈ নাযায়। নিঃশেষ হোৱা অসম্ভৱ। সমুদ্ৰও সৃষ্টিত আছে নহয় জানো। এই থাৰ্ড ক্ল'ৰ (৩য় মহলা)তো আছে নহয় জানো। কোৱা হয় জলময়, পানীয়েই পানী হৈ যায় তথাপিও পৃথিৱী (ভূমি) মহলাতো আছে নহয় জানো। পানীওতো আছে নহয় জানো। পৃথিৱী মহলাৰ কোনো বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। জলো এইটো মহলাতে থাকে। দ্বিতীয় আৰু প্ৰথম মহলা, সূক্ষ্মবতন আৰু মূলবতনততো পানী নাথাকে। এই বেহদ সৃষ্টিৰ ৩টা মহলা আছে, যাক তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। এই আনন্দৰ কথাবোৰ সকলোকে আনন্দেৰে শুনাৰ লাগে। যি পুৰা পাছ (কৃতকাৰ্য) হয়, তেওঁলোকৰ বাবেহে অতিন্দীয় সুখৰ গায়ন আছে। যি দিনে-ৰাতিয়ে সেৱাত তংপৰ হৈ থাকে, সেৱাই কৰি থাকে তেওঁলোক বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। কেতিয়াবা এনেকুৱা দিনো আহে যে মনুষ্যই ৰাতিও উজাগৰে থাকে কিন্তু আত্মা ভাগৰি পৰে তেতিয়া টোপনি যাবলগীয়া হয়। আত্মা টোপনি গ'লে শৰীৰো টোপনি যায়। আত্মা টোপনি নগ'লে শৰীৰো টোপনি নাযায়। আত্মাহে ভাগৰে। আজি মই ভাগৰি গৈছোঁ - কোনে ক'লে? আত্মাই। তোমালোক সন্তানসকল আত্মা-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে ইয়াতেই মেহনত হয়। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে, আত্মা-অভিমানী হৈ নাথাকিলে তেতিয়া দেহৰ সমস্কীয় আদি স্মৃতিলৈ আহি যায়। পিতাই কয় - তোমালোক নাঙঠ (অশৰীৰী) হৈ আহিছিল। আকৌ নাঙঠ হৈয়ে যাব লাগিব। এই দেহৰ সমস্ক আদি পাহৰি যোৱা। এই শৰীৰত থাকি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া সতোপ্ৰধান হৈ যাব। পিতা কিমান ডাঙৰ অথ'ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা)। সন্তানসকলৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - মই গৰীৰ নিৱাসী (পিতাৰ বাবে দীন-দুখীয়া প্ৰিয়), সকলো সাধাৰণ। পতিত-পাৱন পিতা আহিছে, এয়া জানি গ'লে ক'ব নোৱাৰি কিমান যে ভিৰ লাগি যাব। ডাঙৰ ব্যক্তি আহিলে তেতিয়া কিমান ভিৰ হৈ যায়। গতিকে ড্ৰামাত তেওঁৰ ভূমিকাই হ'ল গুপ্ত হৈ থকাৰ। আগলৈ লাহে-লাহে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব আৰু বিনাশ হৈ যাব। সকলোৱে জানো বাবাক পাব। স্মৰণ কৰে নহয় জানো তেন্তে তেওঁলোকে পিতাৰ পৰিচয় পাই যাব। কিন্তু পিতাক লগ পাব নোৱাৰিব। যেনেকৈ বন্ধনত থকাসকলে লগ কৰিব নোৱাৰে, কিমান অত্যাচাৰ সহ্য কৰে। বিকাৰ ত্যাগ কৰিব নোৱাৰে। কয় - সৃষ্টি কেনেকৈ চলিব? হেৰ', সৃষ্টিৰ দ্বায়িত্ব পিতাৰ ওপৰত নে তোমালোকৰ ওপৰত? পিতাক জানি গ'লে তেতিয়া এনেকুৱা প্ৰশ্ন নুসুধিব। এনেকৈ কোৱা, প্ৰথমে পিতাকতো জানি লোৱা তেতিয়া সকলো জানি যাব। বুজিবৰ বাবেও যুক্তি লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সদায় হাইয়েষ্ট অথ'ৰিটি (সৰ্বোচ্চ হৰ্তা-কৰ্তা) পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। বিনাশী শৰীৰক নাচাই আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ যত্ন কৰিব লাগে। স্মৰণৰ সঁচা চাৰ্ট (খতিয়ান) ৰাখিব লাগে।

(2) দিনে-ৰাতিয়ে চাৰ্ভিচ (সেৱা)ত তংপৰ হৈ থাকি অপাৰ আনন্দত থাকিব লাগে। তিনিও লোকৰ ৰহস্য সকলোকে আনন্দেৰে বুজাব লাগে। শিৱবাবাই যি শ্ৰীমত দিয়ে সেই শ্ৰীমতত অটুট নিশ্চয় ৰাখি চলিব লাগে, কোনোধাৰণাৰ বিঘ্ন আহিলে ভয় খাব নালাগে, তাৰ বাবে ৰেচ'প'নচিব'ল (দায়বদ্ধ, জবাবদিহি) হৈছে শিৱবাবা, সেয়েহে সংশয় আহিব নালাগে।

বৰদান: সময় আৰু সংকল্পক সেৱাত অৰ্পণ কৰোঁতা মাষ্টাৰ বিধাতা, বৰদাতা হোৱা
এতিয়া নিজৰ সৰু-সৰু কথাৰ বাবে, দেহৰ বাবে, মনৰ বাবে, সাধনৰ বাবে, সমস্ক পালন কৰাৰ বাবে
সময় আৰু সংকল্প খটুওৱাৰ পৰিৱৰ্তে ইয়াক সেৱাত অৰ্পণ কৰা, এই সমৰ্পণ সমাৰোহ উদযাপন কৰা।
প্ৰতিটো শ্বাসত সেৱাৰ লগন থাকক, সেৱাত মগ্ন হৈ থাকা। তেতিয়া সেৱাত লাগি গ'লে স্ব-উন্নতিৰ উপহাৰ
স্বতঃ প্ৰাপ্ত হৈ যাব। বিশ্ব কল্যাণত স্ব-কল্যাণ সমাহিত হৈ আছে সেয়েহে নিৰন্তৰ মহাদানী, মাষ্টাৰ বিধাতা
আৰু বৰদাতা হোৱা।

স্লোগান: নিজৰ ইচ্ছাবোৰক কমাই দিয়া তেতিয়া সমস্যাবিলাক কম হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!